

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

天潢贵胄

รัชทายาท
บัญชา
1

มันมันเหอฉีตัว (漫漫何其多) เขียน

เกาลัดเดือนสิบสอง แผล

Beni (紅花血月) ภาพ

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

รัชทายาทบัณฑูชา 1

ม่านม่านเหอฉีตัว เขียน เกาลัดเดือนสิบสอง แผล

Published originally under the title of 《天潢貴胄》(Tian Huang Gui Zhou)
Copyright © 漫漫何其多 (Man Man He Qi Duo)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)
Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2677-9

ภาพปก Beni (紅花血月)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 719 บาท (2 เล่มจบ)

พินพูน

กระดาษปกนิ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ต้องจากบ้านท่ามรดาและพี่สาวในแดนใต้ รอนแรมเดินทางไกลถึงเมืองหลวง ถูกจับวางเป็นหมากตัวหนึ่งบนกระดานอำมหิตที่มีอาจผิตพลาด ในฐานะชื่อจื่อแห่ง หลิ่งหนานซึ่งด้อยอำนาจนี้ไม่ใช่หนทางที่ 'ไปเร็น' มีสิทธิ์เลือกได้เลย ทว่าใจเขาไม่เคย ยอมแพ้ ยังคงกีดพันผู้หาเส้นทางเพื่อเอาตัวรอดและให้ครอบครัวปลอดภัย แม้ว่า เมืองหลวงจะเต็มไปด้วยคนมากเล่ห์แสนร้ายกาจ จนไม่อาจประมาทได้แม้สักอึดใจ

และโดยไม่รู้ตัว ไปเร็นก็ได้เข้าไปอยู่ในสายตา 'ฉีเซียว' รัชทายาทแห่งบัลลังก์มังกร เสียแล้ว และเป็นเขาผู้นี้เองที่เข้ามาผูกมิตรสัมพันธ์และเอ่ยปากช่วยเหลือไปเร็น ทว่า โชคร้ายที่ฉีเซียวหาใช่คนมีเมตตาอารี ตรงกันข้ามเขานี้แหละคือคนมากเล่ห์ แสนร้ายกาจที่แท้จริง! การช่วยเหลือของเขาย่อมมีการแลกเปลี่ยนที่สมน้ำสมเนื้อ และ ไปเร็นไม่มีทางปฏิเสธได้

เรื่องราวต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร โปรดค่อยๆ พลิกอ่านอย่างช้าๆ

และพึงรัชทายาทบัญชา...

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 1

"องค์รัชทายาท...องค์รัชทายาท..."

ดวงตาสีของฉีเซียวปรี๊ดขึ้น เมื่อเห็นท้องฟ้าที่เพ่งสว่างรำไรก็หลับตาลงอีกครั้ง หัวคิ้วมุ่นเล็กน้อย "มีอันใด"

เจียงเต๋อชิงหัวหน้าขึ้นที่ประจำจวนรัชทายาทยืนอยู่นอกฉากกั้นลม เขาโค้งกายเอ่ยเสียงค่อย "องค์รัชทายาท กระหม่อมเพิ่งได้ข่าวว่าองค์หญิงใหญ่ตุ๋นชู่มาถึงแล้วตั้งแต่เมื่อคืน เข้าตัววันนี้จะเข้าวังพะยะค่ะ"

ฉีเซียวได้ยินก็พลันนวดหัวคิ้วเบาๆ แล้วลุกขึ้นนั่ง เจียงเต๋อชิงได้ยินเสียงขยับจึงเดินอ้อมฉากกั้นลมเข้ามา ฉีเซียวยืนขึ้นถอดชุดนอนโดยไม่ให้เจียงเต๋อชิงปรนนิบัติ หยิบเสื้อตัวกลางที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างเตียงขึ้นมาสวมเองอย่างช้าๆ

เจียงเต๋อชิงเดินไปรวบม่านเตียงขึ้นแขวนบนตะขอทองรูปมังกรเหินก่อนหมุนตัวหยิบเสื้อขึ้นมาปรนนิบัติฉีเซียวสวมอาภรณ์จัดแต่งชุดขุนนางอย่างระมัดระวังพลางกล่าวต่อ "เกรงว่าวันนี้องค์หญิงใหญ่จะทูลฝ่าบาทเรื่องการอภิเษกสมรสของพระองค์...องค์หญิงใหญ่ทรงใส่พระทัยอย่างแท้จริง บัดนี้ฝ่าบาททรงเห็นหลังหนานสำคัญเหลือล้น หากรัชทายาทเกี่ยวข้อง กับหลังหนานก็เท่ากับได้แรงช่วยเหลือจากสกุลตงหลัง ล้วนเป็นประโยชน์..."

องค์หญิงใหญ่ตุ๋นชู่เป็นญาติที่มีสายเลือดใกล้ชิดที่สุดของฉีเซียว นับแต่อดีตกับหลี่เสียนฮองเฮาสวรรคต องค์หญิงใหญ่ตุ๋นชู่ก็นับว่าเป็นผู้ที่สนิทกับฉีเซียวที่สุด ความประสงค์ขององค์หญิงใหญ่ตุ๋นชู่ ฉีเซียวย่อมมีอาจชัดเจน

เพียงแค่เขาหลีกเลี่ยงไม่กล่าวถึงเรื่องการอภิเษกสมรสมาแต่ไหนแต่ไร
เจียงเต๋อชิงรับใช้ข้างกายฉีเซี่ยวนานปียอมเข้าใจความคิดของเขาจึงเอ่ย
โน้มน้าวเสียงเบา "อีกทั้งบัดนี้องค์ชายทั้งหลายนั้นเจริญพระชนม์ขึ้นทุกวันๆ
รัชทายาทไม่ทรงร้อนใจบ้างหรือ...ใจของกระหม่อมเหมือนกับองค์หญิงใหญ่
ตุ๋นซู่ เรื่องบางเรื่องคิดคำนวณไว้แต่เนิ่นๆ จะดีกว่า อีกอย่าง..."

ฉีเซี่ยวหมุนตัวหยิบป้ายหยกรูปวงแหวนมา ริมฝีปากบางยิ้มเล็กน้อย
เขาก้มหน้าแหวนป้ายหยกอย่างเนิบนาบ ครั้นเห็นเจียงเต๋อชิงไม่เอ่ยคำก็
พลันยิ้ม "เป็นอันใด พุดต่อสิ"

เจียงเต๋อชิงมองสี่หน้าฉีเซี่ยวอย่างระวัง พยายามคาดเดาคำความคิดเขา
ก่อนยิ้มยิ้มเอ่ย "อีกอย่างก็เป็นเพียงตำแหน่งชารองเท่านั้น หากพระองค์
ทรงชมชอบ ในจวนของเราจะมีคนปรนนิบัติพระองค์เพิ่มมาคนหนึ่ง หากไม่
ก็ถือเสียว่าเลี้ยงดูแขกที่อยู่ต่างๆ เพิ่มมาอีกคน จะยุ่งยากสักเท่าใดกัน"

ฉีเซี่ยวมิกล่าวอันใด เพียงหันกายเดินออกจากห้องด้านใน เจียงเต๋อชิง
รีบร้อนเรียกข้ารับใช้ด้านนอกเข้ามารอลงรายงาน

ในตำหนักเจิงกาน ฮองเต๋ออ่านฎีกาที่องค์หญิงใหญ่ตุ๋นซู่ยื่นมา ก่อนยิ้ม
เล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า "ไม่ได้พบกันไม่กี่ปี เสด็จพี่เห็นเราเป็นคนอื่นไกลไปมาก
โฉมจึงนำของมามากมายเพียงนี้ แล้วพี่เขยเล่า"

"พู่หม่า* ไปส่งหนังสือรายงานที่กรมปกครองก่อนแล้วพะคะ" ดวงตา
องค์หญิงใหญ่พราयरอยยิ้ม เอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยน "เพราะฝนตกหนักติดต่อกัน
หลายเดือนทำให้พลาดวันคล้ายวันพระราชสมภพของฝ่าบาท ของทั้งหมดนี้
ให้ถือเป็นการลงโทษหม่อมฉัน"

องค์หญิงใหญ่ตุ๋นซู่อายุเพิ่งพ้นสี่สิบเมื่อปีกลาย ด้วยบำรุงดูแลอย่างดี
จึงยังดูมีอายุไม่มาก ยังคงเป็นโฉมสะคราญดังเก่า ในฐานะที่เป็นธิดาของ
วังกลาง** กิริยาสูงส่งเหมาะสม ทั้งการยิ้มแย้มยามเอ่ยวาจายังชวนให้รู้สึก
สบายใจยิ่งนัก ฮองเต๋อจึงผ่อนคลายน้ำเสียงลงโดยไม่รู้ตัว "เสด็จพี่หยอกเล่น

* พู่หม่า (ราชบุตรเขย) เป็นตำแหน่งของพระสวามีขององค์หญิงในราชสำนักจีน

** วังกลาง หมายถึงฮองเฮา

อีกแล้ว แคว้นเกิดเท่านั้น พลัดไปนับเป็นกระไรได้ ก่อนหน้านั้นเราก็บอกแล้วว่าไม่จำเป็นต้องมา ทางใต้เกิดโรคระบาดทั่วสารทิศ สองเดือนที่ผ่านมานี้ เสด็จพื้กับพี่เขยไม่ติดโรคอันใดนับว่าโชคดียิ่งแล้ว"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูพยักหน้าแล้วถอนใจ "หลังผ่านภัยพิบัติครั้งใหญ่ย่อมมีโรคระบาด ด้วยบุญบารมีของฝ่าบาททำให้หม่อมฉันกับพู่หม่าล้วนสบายดีที่แรกหม่อมฉันยังไม่รู้สึก ทว่าหลังจากออกมาได้แล้วถึงตระหนักว่าปีนี้น้ำท่วมสูงมากจริงๆ การเก็บภาษี..."

"เรื่องนี้ยังพอประคับประคองไปได้" ตั้งแต่จี้จิ้นขึ้นครองราชย์มาก็มีประกาศลดการระดมไพร่พลกำลัง ทางหนึ่งเพื่อชดเชยทรัพย์สินที่เสียไปจากการยกทัพจี้ศึกติดต่อกันหลายปีของอู่ตี้ สองสามปีมานี้ท้องพระคลังจิ้งมั่งคั่งขึ้นเป็นอย่างมาก ฮองเต๋หัวเราะ "เคราะห์ดีที่ได้รับผลกระทบเพียงสองมณฑล"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูผงกศีรษะ กล่าวเหมือนไม่ตั้งใจว่า "หม่อมฉันได้ยินว่า... หลังหนานน้ำท่วมทั้งหมด?"

ฮองเต๋พลันหัวเราะ "ที่ใดกัน ท่วมนับแต่เขาเม่าซานลงไปทางใต้เท่านั้น มิได้รุนแรงอันใด... ทว่าก่อนหน้านี้อันพวกเขาแล้งหนัก ช้ำยังเกิดน้ำท่วมใหญ่อีกลำบากไม่น้อยจริงๆ"

"นั่นสิเพคะ ตอนนี้ถึงขั้นมาขอยืมเสบียงอาหารจากพระองค์แล้ว" องค์หญิงใหญ่ตุนชูคลิย้มขึ้นใจ "ตลอดทางมานี้หม่อมฉันได้ยินว่าหลังหนานชื่อจื่อ* มาขอยืมเสบียงด้วยตนเอง จากคำบอกเล่าของชาวบ้านระหว่างทางครีกครื้นเสียงจนเอามาเขียนรวมเป็นหนังสือได้ อีกทั้งหม่อมฉันได้ยินพู่หม่าบอกว่าหลังหนานชื่อจื่อรังตัวอยู่ที่นั่นหรือ"

ในดวงตาของฮองเต๋มีรอยยิ้มฉายผ่าน หลังหนานเป็นที่ดินศักดิ์นาของฮ่องต่างสกุล** เป็นภัยอันตรายสำคัญใหญ่หลวงของฮองเต๋แต่เพียงแต่ละรัชสมัย ครั้งแรกที่หลังหนานฮองยอมก้มหัวให้ราชสำนักคือตอนที่นครองบัลลังก์ จะไม่ให้คิดกระหยิ่มใจคงเป็นไปได้ยาก ทว่าการแสดงออกของ

* ชื่อจื่อ หมายถึงตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ มักเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

** ฮ่องต่างสกุล หมายถึงผู้ที่ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์คือฮ่อง ทว่ามีได้อยู่ในวงศ์สกุลเดียวกับฮองเต๋

ฮ่องแต่นั้นอ่อนน้อมมาแต่ไหนแต่ไร เพียงยิ้มเอ่ยว่า "เดิมทีตงหลังไปเร็นมาหาหรือ
เรื่องขอยิ้มเสปียงอาหารแทนบิดาตงหลังอ้อ เขาอายุแค่สิบห้าปี หลังจากพำนัก
ที่วังหลวงได้ระยะหนึ่งก็เลื่อมใสในกิริยามารยาทอันงามสง่าของผู้คนใน
วังหลวง ด้วยต้องการเยียมชมศึกษาให้กระจ่างชัดจึงไม่คิดจากไป ข้าเองก็
ชมชอบยิ่งนักจึงรั้งตัวเอาไว้ เด็กคนนั้นอายุเท่ากับหว่าเออร์ หน้าตาคมคาย
หมดจดเห็นคนทั่วไป ข้ายังเฉลียวฉลาดอย่างหาได้ยาก เสด็จพี่ได้พบหน้าเขา
บ่อยๆ ย่อมต้องชอบเช่นกัน จริงด้วย นี่เป็นใบชาที่พวกเขานำมาถวาย เสด็จพี่
ลองชิมดู..."

หว่าเออร์หรือก็คือฉีหว่า องค์ชายรอง

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่หัวเราะเบาๆ ในใจ ในเมื่อเป็นตัวประกันที่หลังหนาน
ส่งมา นางมีหรือจะกล้า 'พบหน้าบ่อยๆ'

หัวข้อสนทนาเปลี่ยนมาถึงส่วนที่องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ต้องการ นางไม่เอ่ยถึง
ไปเร็นให้มากความอีก สนทนาสัพเพเหระต่อ "ข้าจำได้ว่า... ถัดจากวันคล้าย
วันพระราชสมภพก็จะถึงวันเกิดของรัชทายาทแล้วกระมัง"

ฮ่องเต๋พังกหน้า "ใช่ วันเกิดของเซียวเออร์คือวันที่สิบเดือนสิบสอง"

"พริบตาเดียวเซียวเออร์ก็จะอายุพ้นสิบแปดแล้ว..." องค์หญิงใหญ่ตุนซู่
วางถ้วยชาลงลายน้ำทองในมือลง หยิบผ้าแพรออกมาจากแขนเสื้อขั้วที่
มุ่มปากเล็กน้อย "ควรเลือกพระชายาให้เซียวเออร์เสียที"

ฮ่องแต๋นึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนคลี๋ยมราบเรียบ "ยังเร็วเกินไปหนอยกระมัง
กำลังอยู่ในช่วงให้เขาเรียนรู้การปฏิบัติราชกิจหาความก้าวหน้า แต่งพระชายา
ออกอ้อนรักใคร่ทุกวัน มิใช่เป็นการละเลยเรื่องสำคัญไปหรือ"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่อดหัวเราะไม่ได้ "ฝ่าบาทใฝ่พระทัยรัชทายาทเกินไป
ไหนจึงลืมนึกว่าฝ่าบาทเองไม่ทันครบยี่สิบก็อภิเษกสมรสแล้ว จะว่าไปยังเร็ว
ยิ่งกว่าเซียวเออร์เสียอีก ตอนนั้นฝ่าบาทเพิ่งอายุครบสิบห้าเท่านั้น ยังจำได้
หรือไม่เพคะ ก่อนงานอภิเษกสมรสฝ่าบาทยังวิ่งมาที่จวนองค์หญิง ถามข้าว่า
หลังงานอภิเษกสมรสจะยังกลับมาอยู่กับเสด็จแม่ได้อีกหรือไม่..."

เนื่องจากการดาผู้ให้กำเนิดของฮ่องแต๋จากไปเร็ว ตอนยังอยู่ในผ้าอ้อม

ก็โดนอุ้มมาที่ตำหนักเฟิงหวาได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากสองเฮา องค์หญิงใหญ่ ตุนซู่อายุมากกว่าฮ่องเต้เกือบสิบปี ก่อนแต่งงานออกไปก็พักในตำหนักเฟิงหวา ตลอด คราวนั้นนางก็ปฏิบัติต่อฮ่องเต้อย่างดีเยี่ยม หากกล่าวว่าพี่สาวคนโต เปรียบดังมารดาที่ไม่นับว่าเกินไป ครั้นเอ่ยถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาฮ่องเต้ก็คลี่ยิ้ม "เสด็จพี่ยังจำได้?"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ระบายยิ้มบาง "หม่อมฉันที่เห็นฝ่าบาทกับอู่ตีมา ตั้งแต่เล็กจนโตมีหรือจะจำไม่ได้" เมื่อกล่าวถึงอู่ตี องค์หญิงใหญ่ตุนซู่พลัน ขอบตาแดงระเรื่อ ก่อนคลี่ยิ้มเอ่ยอีก "ช่างเกิด พุดเรื่องเหล่านี้เพื่ออันใด กลับมาพุดเรื่องของเซียวเอ๋อร์เกิด ฝ่าบาทมีแผนการในใจหรือไม่พะคะ"

ในใจฮ่องเต้อย่อมไม่ปรารถนาที่จะเอ่ยถึงเรื่องนี้ยิ่งที่สุด ทว่าเมื่อฟัง องค์หญิงใหญ่ตุนซู่พุดคุยเรื่อยเปื่อยไปด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานรื่นหู กระตุ้นให้ นึกถึงความทรงจำครั้งเยาว์วัยเหล่านั้น จึงยากเกินไปที่จะทำลายอารมณ์ดี ของนางในช่วงเวลาพิเศษนี้ จึงฝืนยิ้มแล้วเอ่ยว่า "จริงๆ ก็เคยคิดไว้ เพียงไม่มี ผู้ที่เหมาะสม ภายหน้าพระชายาของรัชทายาทต้องเป็นมารดาของแผ่นดิน มีอาจผิดพลาดเพียงเล็กน้อย เสด็จพี่คงเข้าใจกระมัง"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่พยักหน้า "เป็นความจริง...ช่างเกิด หม่อมฉันเพียง นึกขึ้นได้จึงทูลต่อฝ่าบาทเท่านั้น จะก้าวกายเรื่องผู้ถูกรับเลือกเป็นพระชายา รัชทายาทได้อย่างไรกัน ทว่าเพราะตั้งแต่เล็กรัชทายาทก็...เฮ้อ ฝ่าบาทก็ทราบ หม่อมฉันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะรักและเอ็นดูเขามากหน่อย ฝ่าบาทตรัสได้ มีเหตุผล จะกำหนดพระชายารัชทายาทนั้นไม่ง่าย...กระนั้นเลือกชายารอง สองคนให้รัชทายาท ได้หรือไม่พะคะ"

ฮ่องเต้ยิ้มถาม "เสด็จพี่ต้องใจคุณหนูสกุลใดเข้าแล้วหรือ"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่มีบุตรธิดาหญิงสามชายสอง ธิดาคนโตแต่งงานไป เมื่อปีก่อน ธิดาคนรองอยู่ในวัยกำดัดอายุสิบสี่ ทั้งยังใกล้ถึงอายุที่ต้องพุดคุย เรื่องการแต่งงานฮ่องเต้คาดการณ์ว่าองค์หญิงใหญ่ตุนซู่คิดจะกระชับ ความสัมพันธ์อันครอบครัวให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นจึงกังวลเรื่องนี้มากที่สุด ขณะจะเอ่ย คำบอกปิด กลับเห็นเพียงองค์หญิงใหญ่ตุนซู่เฝ้าริมฝีปากยิ้ม "นับแต่ข้ากับ

ฟูหม่าไปราชการด้วยกัน ที่เจอก็มีแค่บรรดาหญิงสาวชาวบ้านเท่านั้น ไหนเลยจะรู้จักคุณหนูผู้ใด เรื่องนี้ให้ฮ่องเฮาหนักพระทัยแทนเกิดเพคะ"

ไม่รอให้ฮ่องเต้โผล่ออกมาแต่อดใจ ดวงตาขององค์หญิงใหญ่ตุนซูพล่นวาววับขึ้นและยิ้มเอ่ย "จริงสิ! ผู้ใดบอกว่าหม่อมฉันไม่รู้จักคุณหนู หลังหนานชื่อจื่อที่เอ่ยถึงเมื่อครู่หม่อมฉันได้ยืนยันว่า...มีพี่สาวน้องสาวอายุถึงวัยทว่ายังไม่ออกเรือนอยู่สองคน"

รอยยิ้มน้อยๆ ของฮ่องเต้ชะงักค้างที่มุมปาก ขณะจะเอ่ยคำก็ได้ยินข้ารับใช้ด้านนอกผู้หนึ่งค้อมกายเดินเข้ามา ก้มหน้าสำรวมพลางเอ่ย "ถวายบังคมฝ่าบาท องค์หญิงใหญ่ องค์รัชทายาทเสด็จมาถวายพระพรเพคะ"

ฮ่องเต้พยักหน้า ข้ารับใช้ค้อมกายถอยออกไป ไม่นานนักจิ๋เซียวก็เข้ามาถวายพระพรคนทั้งสอง องค์หญิงใหญ่ตุนซูเอ่ยเรียกข้าฯ ให้จิ๋เซียวเข้าไปใกล้พร้อมดึงมือจิ๋เซียวมาองดูอย่างพิจารณา รูปโฉมส่วนใหญ่ของเชื้อพระวงศ์ล้วนงดงาม จิ๋เซียวยังได้รูปลักษณะของมารดาผู้ล่วงลับ หล่อเหลาเหนือสามัญ มีเพียงดวงตารูปหงส์คู่หนึ่งที่คล้ายคู่ตี๋ นัยน์ตาแวววาวเฉียบคม มีต้อมมีโทะสะก็น่าเกรงขาม ข้าฯยังเพิ่มความสง่างามขึ้นอีกหลายส่วน องค์หญิงใหญ่ตุนซูเห็นจิ๋เซียวหน้าตาคล้ายคลึงกับบิดามารดาที่เสียไปหัวใจก็พลันแปลบปลabanางคลี่ยิ้มอำพรางเล็กน้อยก่อนเอ่ยอย่างพึงพอใจ "ไม่พบกันครึ่งปี เซียวเอ๋อร์สูงขึ้นอีกนิดหน่อยแล้ว"

จิ๋เซียวยิ้มยิ้ม "เสด็จปากกลับไม่เปลี่ยนไปสักนิด ทั้งยังมีราศียิ่งขึ้นอีกพะยะค่ะ"

องค์หญิงใหญ่ตุนซูหันหน้าไปยิ้มให้ฮ่องเต้ "ได้ยินหรือไม่รู้จักพูดยิ่งนัก..."

ไม่รอฮ่องเต้ตอบคำ องค์หญิงใหญ่ตุนซูยิ้มแล้วเอ่ยอีก "เป็นผู้ใหญ่แล้วจริงฯ เมื่อครู่ข้าฯยังทูลกับเสด็จพ่อของเจ้าอยู่เลยว่าให้เลือกชายารองให้เจ้าหลังหนานอ่องจวินจู้* เจ้าชอบหรือไม่"

ฮ่องเต้หม่นแหม่นมกรตที่สวมนบนนิ้วโป้ง เขารู้สึกไม่พอใจทว่าใบหน้ายังคงอ่อนโยนยิ่ง เพียงยิ้มเล็กน้อยฯ "เสด็จพี่ช่างใจร้อนโดยแท้..."

* จวินจู้ ตำแหน่งท่านหญิงหรือองค์หญิง

แม้ในใจฉีเซียวจะรู้สึกที่ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นก็ได้ ทว่าองค์หญิงใหญ่
 ดุนซู่วางแผนเพื่อเขานานหลายวัน เบื้องหน้าตนเองจะทำให้เสียการไม่ได้เด็ดขาด
 จึงคล้อยยอมอย่างไม่ใส่ใจ "การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ ย่อมต้องทำตามคำกล่าว
 ของพ่อแม่คำชักนำของแม่สื่อ หลานมิกล้าเอ๋ยมากความ"

องค์หญิงใหญ่ดุนซู่ช่วยโอกาสดีเหลือทอนร้อน เบี่ยงกายไประบายยิ้ม
 ให้ฮ่องเต้ "ฝ่าบาท ยินยอมให้หม่อมฉันเป็นแม่สื่อได้หรือไม่เพคะ"

องค์หญิงใหญ่ดุนซู่มีฐานะพิเศษ ต่อให้เป็นฮ่องเต้ก็ต้องเกรงใจสามส่วน
 มิกล้าหักหน้านางเกินไป ข้าเรื่องวันนี้้องค์หญิงใหญ่ดุนซู่ยอมเตรียมตัวมาก่อน
 หากยิ่งดิ่งดันห้ามปรามเกรงว่าจะแตกกิ้งก้านเป็นปัญหาที่คาดไม่ถึง ฮ่องเต้
 ข่มไฟในใจ มองไปทางฉีเซียวพลางหัวเราะอย่างรักใคร่เมตตา "ยังไม่
 ขอบพระทัยเสด็จป่าที่ลำบากจัดการเพื่อเจ้าอีก"

บทที่ 2

ในตำหนักอัครวิฑู องค์หญิงใหญ่ตุนชุ่มมองตำหนักที่ตนเองอาศัยมาตั้งแต่เล็ก จนโตพลางทอดถอนใจไม่ขาดสาย "ผ่านมากี่ปีแล้วที่นี้ก็ยังว่างเปล่าอยู่"

จีเซียวหัวเราะ "ตำหนักขององค์หญิงในสองเฮา จะให้คนย้ายเข้ามาง่าย ๆ ได้อย่างไร"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูหันหน้ามองเจียงเต๋อชิงแวบหนึ่ง เจียงเต๋อชิงรู้ความนัยจึงนำข้าวรับใช้ในตำหนักถอยออกไป

จีเซียวรินชาให้องค์หญิงใหญ่ตุนชุ่มด้วยตนเองและเอ่ยเสียงเบา "เสด็จป่า... ไปต้องขัดแย้งกับฮ่องเต้เพราะเรื่องนี้"

"เฮอะ... หากไม่ทำจะมีใครรู้ว่าเจ้าเป็นถึงรัชทายาท" องค์หญิงใหญ่ตุนชุ่มไม่มีความอ่อนโยนยามอยู่ต่อหน้าผู้คนอีก นางหัวเราะหยัน "ทางใต้ประสบภัย การโยกย้ายขนถ่ายเสบียงอาหารและสิ่งของช่วยเหลือล้วนเป็นความลำบาก ยากเย็นของเจ้า ครั้นเรื่องทุกอย่างตระเตรียมพร้อมสรรพ ฮ่องเต้กลับให้ฉีหวาเป็นเสนาธิการคุมทหารไปปลดอบขวัฏสองมณฑล! พุดจาสวหยูว่าหลังจากภัยพิบัติจะมีโรคระบาด รัชทายาทฐานะสูงส่งไม่อาจเสี่ยงอันตราย คำพุดล่องลอยประโยคเดียวกลับล้างคุณงามความดีของเจ้าสิ้น ชื่อเสียงความชอบถูกฉีหวาฉกชิงไปหมด! เคะระหัตถิฉีหวาเป็นคนใช้การไม่ได้ ลงใต้หนักกลับก่อเรื่องน่าขันไม่น้อย สูญเสียความเชื่อใจของผู้คน"

จีเซียวระบวยิ้มบาง "ฮ่องเต้คิดใช้ข้าเป็นสะพาน ข้ายอมไม่อาจให้

พวกเขาสมประสงค์เกินไป"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ตกใจพูดไม่ออก "เรื่องฉันทา...เป็นอุบายของเจ้า?"

ฉิเสี่ยวหัวเราะเล็กน้อยมีได้ตอบคำในใจองค์หญิงใหญ่ตุนซู่พลันกระจำงัดสีหน้าดีขึ้นมาก นางเอ่ยอย่างปลื้มใจ "พู่หม่าพูดเสมอว่าในใจเจ้ามีโตรกผา* เป็นความจริงอย่างที่คุณคิด เพียงแต่...ลงมือสะอาดหรือไม่ หากต้องได้ทรงทราบเข้า..."

"ตั้งแต่ต้นจนจบข้าก็ไม่คิดปกปิดเขา" ฉิเสี่ยวจับป้ายหยกที่ข้างเอวเล่นก่อนเอ่ยเนิบๆ "เอาแต่ซ่อนคมอย่างเดียวนั้นก็อ่อนแอ อย่างไรก็ต้องให้เขาเข้าใจว่าตอนนี้เขายังทำอันใดเข้าไม่ได้"

"ในใจเจ้ารู้ว่าการทำสิ่งใดก็พอ...มาพูดเรื่องสำคัญ บัดนี้หลังหนานมีจวินจู่ยังไม่ออกเรือนสองคน หนึ่งคือโหรวจยาจวินจู่เป็นทายาทสายตรงและพี่สาวร่วมอุทรของหลังหนานชื่อจื่อที่มาเป็นตัวประกัน ว่ากันว่าพรังพร้อมทั้งคุณธรรมและความสามารถ ความประพฤติดีงามเหนือสามัญ...แล้วก็มีคังไ้จวินจู่ที่เกิดจากชายารองของหลังหนานอ่อง ชายารองผู้นี้ได้รับความรักใคร่โปรดปรานจากหลังหนานอ่องเป็นล้นพ้น ธิดาของนางแม้ได้เกิดจากชายาเอก ทว่ากลับเปรียบเสมือนไข่มุกในมือของหลังหนานอ่อง..." องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ในใจลึกลับ จึงเงยหน้าถามฉิเสี่ยว "เจ้าชอบผู้ใด"

จวินจู่ทั้งสองคนหนึ่งฐานะสูงส่ง อีกคนได้รับความรักจากหลังหนานอ่องมากกว่า ต่างมีข้อดีข้อเสียของตน องค์หญิงใหญ่ตุนซู่เองก็ตัดสินใจไม่ได้จึงให้ฉิเสี่ยวเลือกเอง

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วเอ่ยเสียงเบา "น่าเสียดายที่เตรียมการล่าช้าเกินไป ต้องโทษที่ก่อนหน้านี้ละเลย มักเกรงกลัวว่าจะสู้รบกับหลังหนานอ่องจึงไม่เคยใส่ใจ หากรู้แต่แรกตอนข้าติดตามพู่หม่าไปอยู่ทางใต้ ก็ควรหาวิธีพบหน้าจวินจู่ทั้งสองสักครา ดิอย่างไ้จ้วังจากคำผู้นั้นมิได้พิจารณาด้วยตาตนเอง ข้าก็ไม่อาจวางใจ"

ฉิเสี่ยวระบวยิ้มบาง เรื่องนี้ไม่อาจโทษขององค์หญิงใหญ่ตุนซู่ หลังหนานอ่อง

* ในใจมีโตรกผา เป็นสำนวน อุปมาถึงความคิดอ่านอันลึกซึ้ง

เป็นอ่องต่างสกุล นี่คือบ่อเกิดของความขัดแย้ง ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงบัญชีเก่า
ยุ่งเหยิงหลายปีมานี้ระหว่างเชื้อพระวงศ์กับสกุลตงหลังของหลิงหนานอ่อง

หลิงหนานอ่องปีนั้นร่วมกับไท่จู* สู้รบยึดครองแผ่นดินมาได้ หลังจาก
ไท่จูสถาปนาขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็พระราชทานรางวัลตามความดีความชอบ
แต่งตั้งอ่องต่างสกุลขึ้นเจ็ดคน ทว่าไม่ทันพ้นสิบปีอ่องที่เหลือนั้นทุกคนทั้งหมด
ต่างตกหลังม้า** เงินเปย์อ่องที่ดวงดีที่สุดเพียงถูกเรียกคืนที่ดินศักดินา
ริบบรรดาศักดิ์ลดชั้นเป็นสามัญชน ที่ดวงไม่ดีอย่างเช่นบ่ออันอ่องล้วนมีจุดจบ
คือฆ่าล้างสกุล สุดท้ายที่เหลืออยู่มีเพียงหลิงหนานอ่อง

หลิงหนานอ่องมีชีวิตรอดมาได้หาใช่เพราะชะตาแข็ง ในปีที่เกิดที่ขึ้น
เป็นอ่อง ชาวเว้งซีจากทางใต้มารุกราน หลิงหนานอ่องผู้เฒ่าตงหลังอุทิศทรัพย์ศึก
สู้รบเกือบสามปี สูญเสียทหารไปเกือบสิบหมื่น ไท่จูเจตนาให้หลิงหนานอ่อง
กับแคว้นเว้งซีสู้รบกันให้สิ้นไปทั้งคู่ รายงานสงครามถูกส่งมายังเมืองหลวง
ครั้งแล้วครั้งเล่า ไท่จูกลับไม่ส่งทหารไปช่วยแม้แต่นายเดียว เพียงรอตกดวง
ผลประโยชน์จากความขัดแย้ง นำเสียดายที่หลังพ่ายแพ้เพียงสองสามครั้ง
จากนั้นหลิงหนานอ่องก็ชนะศึกติดต่อกัน ไม่เพียงตีชาวเว้งซีถอยร่น ทำยที่สุด
ยังโลโจมตีข้าศึกที่แตกพ่ายไปจนถึงเมืองหลวงแคว้นเว้งซี เช่นฆ่าล้างเมือง
เมื่อสังหารเชื้อพระวงศ์ของแคว้นเว้งซีหมดสิ้นหลิงหนานอ่องผู้เฒ่าก็ยึดพื้นที่
ตั้งตัวเป็นอ่อง ควบคุมแคว้นเว้งซี

แคว้นเว้งซีมีขนาดใหญ่เป็นสองเท่าของมณฑลหลิงหนานในอดีต ทั้งยัง
มีพื้นที่เกษตรกรรมมาก ผลผลิตอุดมสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ไท่จูจึงนั่งไม่ติด
ปุ่นบำเหน็จรางวัลมหาศาล พร้อมส่งอัครเสนาบดีไปยั้งหลิงหนานเพื่อหาหรือว่า
ภายหลังจะส่งผู้ใดมารับช่วงดูแลต่อ อาณาเขตนั้นหลิงหนานอ่องเป็นผู้ยึด
มาได้ ทางเมืองหลวงมิเคยช่วยเหลือนตั้งแต่แรกจวบจนสุดท้าย เขาย่อม
ไม่ยินยอมให้เมืองหลวงมาแบ่งน้ำแกงหนึ่งถ้วย*** ยิ่งไม่ต้องพูดถึงไท่จูที่ไม่คิด
จะแบ่งน้ำแกงแค่ถ้วยเดียวด้วยซ้ำ ทั้งสองฝ่ายส่งจดหมายไปมาหากันมากมาย

* ไท่จู เป็นคำเรียกปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์หรือฮ่องเต้ผู้ก่อตั้งบ้านเมือง

** ตกหลังม้า เปรียบเปรยถึงการโดนจับกุมหรือหาข้อหาขโมยทรัพย์สิน

*** แบ่งน้ำแกงหนึ่งถ้วย หมายถึงการขอแบ่งผลประโยชน์จากผลสำเร็จของผู้อื่น

ดูละของหิมะ เกือบหนึ่งเดือนก็ยังตกลงกันไม่ได้ เรือนรั้วยังเจอฝนพรำทั้งคืน* ป้ออันอ่องทางตะวันตกลุกขึ้นกบฏ ไท่จู๋หมดหนทางซ้ายยังหวั่นกลัวว่าหลังหนานอ่องจะร่วมมือกับป้ออันอ่อง จึงจำใจถอยและใช้วิธีการขึ้นภาษีเครื่องบรรณาการจากหลังหนานหลายเท่าตัวทุกปี สุดท้ายจบลงด้วยการพักปัญหาไว้และผัดออกไปหลายปี ครั้นเมื่อไท่จู๋การบป้ออันอ่องได้และคิดจะจัดการหลังหนานอ่องนั้น อีกฝ่ายก็ยึดครองพื้นที่ทางใต้ได้อย่างมั่นคงนานแล้ว ไท่จู๋อายุมากแม้ที่สุดจะปรารถนาทว่ากำลังไม่พอจึงเก็บภัยภายในใหญ่หลวงของเมืองหลวงไว้ตลอดจนถึงบัดนี้

สองสามปีนั้นความสัมพันธ์ของเมืองหลวงกับหลังหนานยิ่งอ่อนไหวขึ้นไปอีก คนไม่น้อยล้วนเป็นกังวล ไม่รู้ว่าทั้งสองฝ่ายจะรบพุ่งกันขึ้นมาเมื่อใด ทว่าตั้งแต่ปีกลายหลังหนานกลับประสบภัยพิบัติซ้ำแล้วซ้ำเล่า แสนยานุภาพเสียหายเป็นอันมาก หมดความฮึกเหิมที่จะสู้รบกับเมืองหลวง ยิ่งปีนี้มาขอหยิบยืมเสบียงไปจึงต้องส่งตัวประกันมา คนที่ตาไม่มีตบอดล้วนมองออก ขอแค่หลังหนานอ่องไม่เสียสติโง่เขลา สองฝ่ายย่อมไม่มีทางสู้กันแน่

ในเมื่อไม่มีทางสู้รบกัน เช่นนั้นความสัมพันธ์ที่ควรฟื้นฟูก็ต้องฟื้นฟู การสมรสเชื่อมสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ต้องเกิดไม่ช้าก็เร็ว องค์หญิงใหญ่ตุ๋นชูล่งมือก่อนได้เปรียบ คว้าเรื่องนี้มาให้ฉีเสี่ยวทั้งยังต้องการเพียงชายารอง ต่อให้วันข้างหน้าหากชายแดนได้หันอาวุธเข้าหากัน ฉีเสี่ยวปลดชายารองคนหนึ่งก็เป็นเรื่องแค่ประโยชน์เดียว ไม่ถึงผลร้ายใดๆ ทั้งนั้น

ในฐานะที่เป็นองค์หญิงสายตรง ในใจองค์หญิงใหญ่ตุ๋นชูล่งย่อมชมชอบจวินจูที่ถือกำเนิดจากชายาเอกมากกว่า เพียงนำเสียดายที่หลังหนานอ่องไม่โปรดปรานชายาผู้น้อยอย่างแท้จริง องค์หญิงใหญ่ตุ๋นชูล่งถอนใจ "เจ้าคิดเห็นอย่างไรก็ว่าอย่างนั้นเถิด..."

เรื่องของหลังหนานอ่องฉีเสี่ยวก็รู้กระจ่างดี เขาหัวเราะเบาๆ "บิดาของชายาหลังหนานอ่องสิ้นชีพในศึกเว้งซี ประการแรกนางไม่เป็นที่โปรดปรานประการที่สองไม่มีญาติมิตรฝ่ายมารดาให้พึ่งพา ลูกชายาเอกย่อมสู้ลูกชายารอง

* เรือนรั้วยังเจอฝนพรำทั้งคืน เป็นสำนวน หมายถึงเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

ซึ่งเป็นที่โปรดปรานมิได้ ข้าบัดนี้ชื่อจื่ออ๋องมาเป็นตัวประกัน ผังทายาทสายตรง ยิ่งไม่ได้รับความสำคัญ"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูพยักหน้า "เรื่องเป็นเช่นนั้นจริง ไม่เป็นไร...ถึงจะมีไช่สายตรง แต่เป็นธิดาของหลังหนานอ๋องก็พอ เช่นนี้ต่อแต่นี้ในยามจำเป็นไว้ทางเลือก...ชาวหลังหนานยอมยินดีสนับสนุนเจ้าที่เคยผูกสัมพันธ์แต่งงานกับหลังหนานมาก่อน มีการสนับสนุนจากหลังหนาน...เรื่องวันหน้าก็มั่นใจได้ อีกชั้นหนึ่ง"

ฉีเซียวยังคงมีท่าทีอย่างไรก็ได้ "หลานเชื้อฟิงเสด็จป่าพะยะคะ"

องค์หญิงใหญ่ตุนชูมองดวงตาที่เหมือนอยู่แต่ไม่มีจิตของฉีเซียวอย่างเอ็นดู เหลือแสน อดไม่ได้ดึงมือเขามาและเอ่ยเสียงเบา "เด็กดี ปารู้ว่าเจ้าไม่ชอบ...แต่อดทนอีกหน่อยเถิด ครั้นเจ้าขึ้นครองราชย์บ้างก็วางใจแล้ว ถึงเวลานั้นเจ้าต้องการทำอะไรก็จะมีผู้ใดขัดขวางได้อีก..."

อย่างไรก็ดีองค์หญิงใหญ่ตุนชูก็อายุค่อนข้างมากแล้ว นางเดินทางเหน็ดเหนื่อย ยากลำบากมาตลอด เมื่อครู่ตอนอยู่ที่ตำหนักเจิงกานยังดูไม่ออก ยามนี้ลับตาผู้คน แวเห็น้อยล้าพลันปรากฏ ต่อให้ฉีเซียวมีนิสัยเย็นชาก็ยังอดปวดใจไม่ได้ เขาเอ่ยเสียงเบา "เสด็จป่าไม่จำเป็นต้องทุ่มเทแรงใจเพื่อหลานถึงเพียงนี้ เรื่องพวกนี้หลานเอง..."

"ภาละบนบ่าเจ้าหนักหนาพอแล้ว เรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ให้ข้าช่วยจัดการก็พอ อย่าได้เก็บไปคิดมากนัก ข้าไม่เพียงทำเพื่อเจ้า..." องค์หญิงใหญ่ตุนชูสูดหายใจลึกคราหนึ่ง "มากกว่านั้นคือเพื่อตัวข้าเอง บัดนี้ผู้สืบสายเลือดสายตรงจากไท่จูเหลือเพียงเจ้ากับข้าสองคน หากข้ายังให้เจ้าต่อสู้อย่างเพียรว่าบรรพบุรุษก็จะไม่ยอมรับข้าเช่นกัน"

แม้ฉีเซียวเห็นเรื่องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์เป็นสิ่งที่มิหือหรือไม่มีก็ได้ ทว่าเห็นแก่องค์หญิงใหญ่ตุนชูที่กลัดกลุ้มใจเพื่อเขาจึงไม่อาจอยู่เฉย วันต่อมาหลังประชุมราชกิจ ฉีเซียวจึงใจล่าข้าสองสามฝ่าเท้า รออยู่ที่สระเลียนเยียนหน้าตำหนักกานชิง พักหนึ่งก็ได้พบกับหลังหนานชื่อจื่อที่ออกมาจากสำนักอยู่ชั้นตามคาด

ฐานะตัวประกันของหลังหนานชื่อจื่อตงหลังไปเร็นทุกคนล้วนรู้กระจ่าง แก่ใจ ทว่าแต่ไหนแต่ไรฮ่องเต้ทรงแสดงออกอย่างตีแย้ม ดูแลเอาใจใส่อาหาร การกิน เสื้อผ้าอาภรณ์ ที่พักอาศัยก็พร้อมสรรพ ได้ยินว่าตอนอยู่ที่หลังหนาน ไปเร็นกำลังเรียนหนังสือ ฮองเต้ก็ส่งราชครูไปสอนพร้อมอนุญาตให้เขาเข้าวัง เพื่อเล่าเรียนที่สำนักอยู่ขึ้นทุกวัน ได้รับการปฏิบัติเทียบเท่าองค์ชายทุกประการ

จิ๋เซี่ยวหัวเราะหย่นในใจ เป็นเพราะใส่ใจหลังหนานหรือต้องการจับตาดู ให้ดี นั่นก็เป็นเรื่องต่างจิตต่างใจแล้ว

ไปเร็นเพิ่งเลิกคาบเข้า เนื่องจากฮองเต้ส่งอาหารเข้ามา เขาจึงพาสหยา ยร่วมเรียนเดินรีบเร่งตามข้ารับใช้ไปยังตำหนักเจิงกาน เขามองเห็นจิ๋เซี่ยว แต่ไกลจึงไม่เหมาะสมที่จะเดินอ้อม ได้แต่พาคนจำนวนหนึ่งเดินมา จิ๋เซี่ยว แยมั้ม "ชื่อจื่อกำลังจะไปที่ไหนหรือ"

ไปเร็นครวระตามธรรมเนียมและหลุบตาลงตอบ จิ๋เซี่ยวพยักหน้า "ชื่อจื่อ มาเยือนเมืองหลวงหลายวัน ข้ายังมีได้พูดคุยกับชื่อจื่ออย่างเต็มที่เลย อยู่ที่นี่ สบายดีทุกอย่างหรือไม่ คิดถึงบ้านบ้างหรือเปล่า"

ไปเร็นเงยหน้ามองจิ๋เซี่ยวแวบหนึ่ง ในดวงตาฉายประกายประหลาดใจ การแสดงออกยังคงสงบนิ่งเฉยเมย เอ่ยราบเรียบอย่างไม่กลบเกลื่อนสีหน้าว่า "ฝ่าบาททรงปฏิบัติต่อกระหม่อมอย่างดียิ่ง มิเคยคิดถึงบ้านพะยะค่ะ"

จิ๋เซี่ยวมองความห่างเหินของไปเร็นออกจึงหาได้บีบบังคับอีกฝ่าย เพียง คลี่ยิ้มอ่อนโยน "เสด็จพ่อมีราชกิจมากมาย หลีกเลี้ยงไม่ได้ที่จะมีจุดซึ่งทรง คาดไม่ถึง หากมีอันใดไม่ราบรื่นบอกกับข้าเป็นพอ มิต้องเห็นเป็นคนอื่นไกล ในเมื่อเสด็จพ่อเรียกตัวเจ้า ข้าก็จะไม่ทำเจ้าล่าช้าแล้ว ต่อไปวันใดมีเวลา ค่อยพบกัน"

ไปเร็นพยักหน้าอย่างเย็นชาและค้อมกายเล็กน้อย ก่อนหมุนตัวเดินตาม ข้ารับใช้ไป ตั้งแต่ต้นจนจบแม้แต่รอยยิ้มสักครายังไม่เผย จิ๋เซี่ยวทอดตามอง เงามหลังของไปเร็นจากที่ไกลพลางยิ้มอย่างนึกสนุก "หลังหนานชื่อจื่ออายุยังน้อย แต่นิสัยกลับสงบเยือกเย็นยิ่ง"

เจียงเต๋อชิงรีบยิ้มประจบ "ชื่อจื่ออายุน้อยเพียงนี้มาเมืองหลวงล่าฟัง

จิตใจยอมहतหู่เป็นเรื่องปกติ รัชทายาทอายุมากกว่า เข้าใจซื่อจื่อเกิดพะยะค่ะ"

ฉีเซี่ยวจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เขาไม่ได้ไม่สบอารมณ์เพราะความ
เฉยชาของไปเร็นอย่างแน่อนน เพียงแต่...หลังหนานชื่อจื่อเฟิงมาเมืองหลวง
ไม่นาน ฉีเซี่ยวได้พบหน้าเขาแค่สองครั้ง ก่อนหน้านั้นล้วนเป็นการมองวูบเดียว
จากระยะไกล จดจำได้เพียงว่าไปเร็นนั้นหน้าตางามหมดจด ทว่ารายละเอียด
เป็นอย่างไรมันกลับไม่มีความทรงจำเท่าใด เมื่อครู่พินิจดูในใจก็หวั่นไหวอย่าง
มิอาจห้าม เขาคลี่ยิ้ม ตอบเรียบๆ ว่า "นั่นยอมแน่อนน"

บทที่ 3

ตกลกลางคืนฉีเขียวกินอาหารค่ำร่วมกับองค์หญิงใหญ่ตุนซู่ที่ตำหนักอวิ๋ซั่ว คำโบราณว่ายามกินนอนไม่ปรีปาก เมื่อหยุดตะเกียบค่อยยกน้ำชาขึ้นมา องค์หญิงใหญ่ตุนซู่รับถ้วยชาเคลือบสีเขียวลงลายน้ำทองที่นางกำนัลยกถวาย เปาโบซาอย่างเงื่องซำพลางเอ่ยแผ่วเบา "วันนี้ไปพบตงหลงไปเร็นแล้วหรือ"

ฉีเขียวหันหน้ามองไปทางเจียงเต๋อซิง เจียงเต๋อซิงเข้าใจจึงขยับขึ้นหน้า ก้าวหนึ่งคืบมอเอวบอกเล่าเรื่องตลกกลางวันอย่างละเอียด ทั้งยังเอ่ยคำสนทนาของทั้งสองซ้ำอีกครั้งโดยไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่คำเดียว องค์หญิงใหญ่ตุนซู่หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับมุมปาก พักหนึ่งถึงเอ่ยขึ้น "เขานิสสัยเียนซาจริง หรือเจตนาหลบเลี่ยงไม่ตรีของเจ้า"

ฉีเขียววางถ้วยชาลงแล้วส่ายหน้า "ดูไม่ออกพะยะค่ะ บางทีอาจใช่ทั้งคู่"

"ตามหลักแล้วไม่น่า...แม้เขาจะอายุน้อย ทว่าหลักการเหล่านี้ก็ควรเข้าใจ เขาเพิ่งมาถึงไม่นาน ต้องการคนช่วยเหลืออย่างยิ่ง เจ้าเป็นรัชทายาท... กลับอ่านเขาไม่ออก..." องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ขมวดคิ้วเข้าหากัน ลดเสียงลงต่ำแล้วว่า "เขาคงไม่รู้เจ้าหาใช่...ที่แท้ของฝ่าบาทหรอกนะ"

"เสด็จป้า" ฉีเขียวขัดคำพูดขององค์หญิงใหญ่ตุนซู่ ก่อนยิ้มเอ่ย "บนโลกนี้ไม่มีกำแพงที่ลมผ่านไม่ได้ เรื่องป็นั้นคนที่รู้มีไม่น้อย หลังหนานต้องมิใช่คนหูหนวกตาบอด รู้แล้วย่อมไม่แปลก"

องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ถอนใจแผ่วเบา "นี่ก็คือสิ่งที่กลัว...หากพวกเขา"

น่ากลัวว่าอนาคตเข้าจะไม่อาจสืบราชบัลลังก์ได้อย่างราบรื่น ยากรับประกันว่าจะไม่จงใจขีดเส้นแบ่งความสัมพันธ์ ข้าเกรงว่าไปเร้นคงรู้แล้ว เดิมเขาต้องการที่พึ่ง แต่ก็นั่นเกรงจะล่วงเกินฮ่องเต้"

ฉีเซียวยิ้มหยัน "ตามใจเขาเถิด วันนี้เจตนาของข้าที่ต้องการสานไมตรีชัดเจนมากแล้ว ตอนนี้พวกเขากำลังหารือกันอยู่ อยากให้ข้าช่วยหรือไม่อยู่ที่ตัวเขาเอง...ที่จริงเขาไม่มีทางเลือก นอกจากข้า มือกษัตริย์องค์ใดกล้าคบหาเขากัน หากไม่โยยดีข้าก็กระอักกระอ่วนเช่นนี้ไปตลอดเถิด อีกอย่าง...ถึงเขาไม่โยยดีข้าก็ไม่อาจขัดขวางไม่ให้ข้าสู่ขอหลังหนานจวินจูได้..."

"นี่ก็ถูกต้อง...ข้าเคลื่อนไหวมากหน่อย เรื่องนี้อย่างไรก็หนีไม่พ้น หากชื่อเจตนาทางเหนืกก็แล้วไป หลังหนานจวินจูมิได้มีแค่พี่สาวเขาคนเดียว คงไท่จวินจูที่เกิดจากชายารองก็เป็นตัวเลือกอันยอดเยี่ยม หึๆ...หวังเพียงวันข้างหน้าเขาจะไม่เสียใจที่คราแรกมิได้เป็นน้องชายาเจ้า" องค์หญิงใหญ่ตุนซู่ทำการละเอียดยถิ่ถ้วน ทุกเรื่องล้วนต้องสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ถึงได้ให้ฉีเซียวไปทักทายไปเร้นเสียก่อน คิดไม่ถึงว่ากลับเจอตะปุนิม* เข้า กระนั้นยังดีที่ไม่เกี่ยวพันกับสถานการณ์โดยรวม องค์หญิงใหญ่ตุนซู่มองฉีเซียวลางยิ้มอย่างรักใคร่เอ็นดู "ทว่าไม่แน้นเสียเขาอาจเป็นเช่นนั้นเอง พุดตามความเป็นจริงการมีฐานะเป็นตัวประกันคงไม่ได้ทำให้อารมณ์ดีนัก"

ฉีเซียวหัวเราะ ไม่กล่าวคำ

หลังจากยามชวี** ตำนกในจะลงกลอนไม่เหมาะที่ฉีเซียวจะรั้งอยู่นาน หลังอยู่พุดคุยเล่นกับองค์หญิงใหญ่ตุนซู่เป็นเวลาสองถ้วยชา*** ก็ออกมา ยามราตรีจันทร์จรัสดาวราฟ้างพราย สายลมเย็นพัดระเรื้อย เกิดเป็นทัศนียภาพงามเลิศล้ำ ฉีเซียวมิได้นั่งเกี้ยวแต่เดินเซื่องช้าไปตามสระเสียนหลี่มู่ไปทางตำหนักไหญ่เย็นเจียงเตอชิงคาดว่าฉีเซียวระย่นนี้มีเรื่องในใจมากจึงไม่ต้องการนอนหัวค่ำ หลังซังใจเล็กน้อยก็ถามเสียงค้อย "องค์รัชทายาท...ให้พวกเขาถอยไปก่อน ส่วนกระหม่อมเดินเล่นเป็นเพื่อนพระองค์แถวนี้ดีหรือไม่พะยะค่ะ"

* เจอตะปุนิม เป็นสำนวน หมายถึงการโดนปฏิเสธหรือวิพากษ์อย่างละมุนละม่อม

** ยามชวี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

*** ถ้วยชา ใช้เปรียบเวลาที่สั้นมาก เวลาหนึ่งถ้วยชามีประมาณ 10-15 นาที

ฉีเซียวพยักหน้า เจียงเต๋อชิงหมุนตัวมาไล่เข้ารับใช้ทั้งหมดไป จากนั้นก็ตามฉีเซียวเดินวนไปตามทางเดินริมน้ำรอบหนึ่ง ฉีเซียวมิได้เอ่ยวาจาครูใหญ่ ทว่าจู่ๆ กลับเอ่ยขึ้น "ไปเร็นผู้นั้น..."

เจียงเต๋อชิงคาดไม่ถึงว่าฉีเซียวยังคงคิดถึงเรื่องนี้จึงคลี่ยิ้ม "องค์รัชทายาทชื่อจื่อจะว่าอย่างไรข้าง พระองค์พูดแล้วมิใช่หรือพะยะคะ ไม่ว่าเราจะมีท่าที่อย่างไรล้วนไม่อาจขัดขวางเรื่องมงคลของพระองค์กับหลังหนานจวินจู้ได้"

ฉีเซียวไม่ได้คิดถึงเรื่องการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับหลังหนานเลยแม้แต่น้อย พอเจียงเต๋อชิงพูดเรื่องนี้ก็พลันได้สติ เขาโคลงศีรษะยืมเล็กน้อย "ช่างเกิดดึกมากแล้ว กลับกันเถอะ"

เจียงเต๋อชิงรีบร้อนขานรับ ถือโคมไฟสองทางให้ฉีเซียวระวังฝีเท้า เขาเอาแต่สนใจดูฉีเซียว ตอนลงสะพานจึงชวนเซจวนเจียนจะหกล้ม เพราะหัตถ์ที่ฉีเซียวประคองตัวไว้ทันมิได้ล้มลงไป แคโคมไฟร่วงลงน้ำเท่านั้น เจียงเต๋อชิงรีบร้อนคุกเข่าลงขอประทานอภัย "กระหม่อมชราญ์นตาฝ้าฟาง กระหม่อม..."

"ช่างเกิด" เจียงเต๋อชิงเป็นชนที่ผู้รับใช้ผู้ดีในอดีต คอยปรนนิบัติฉีเซียวมาตั้งแต่เล็กจนโต ฉีเซียวหรือจะมีโทษจริงจัง เขาเพียงโบกมือ "ไม่ต้องเคร่งพิธี ขำเหน้อยแล้ว"

"พะยะคะ?" เจียงเต๋อชิงรีบยันตัวขึ้นมา กวาดตามองซ้ายขวาแล้วน้อมกายเอ่ย "องค์รัชทายาทโปรดรอสักครู่ กระหม่อมจะไปขอโคมไฟจากด้านนั้น..."

ฉีเซียวไม่มีความอดทนที่จะรอ เขาส่ายหน้าเอ่ยว่า "ดวงจันทร์ใหญ่โตเพียงนี้ มองเห็นทางคร่าวๆ แล้ว เดินไปอย่างนี้ละ..."

เจียงเต๋อชิงเพิ่งเสียมารยาทจึงไม่กล้าขัดคำสั่งฉีเซียว เพียงค้อมกายประคองฉีเซียวลงจากสะพาน ทั้งสองเดินตรงไปทางดำหนักไถ่เยียน ระหว่างทางผ่านทะเลปาไผ่ไม้เท้าของฉีเซียวพลันชะงัก เจียงเต๋อชิงเงยหน้าขึ้นถามอย่างฉงน "องค์รัชทายาท..."

"ฮูว์..."

ฉีเซียวแม้ริมฝีปากบาง ท่ามกลางเสียงซอซ่าของใบไผ่ เขายังคงได้ยินเสียงคนพูดคุยกันกลางป่า...

ฉีเซียวฝีวทรูยู่ตั้งแต่เล็กจึงได้ยินเสียงดีกว่าคนทั่วไป เทียบกับเจียงเต๋อชิงผู้ชราแล้วย่อมยอดเยี่ยมกว่ามาก ฉีเซียวแสดงท่าทีให้เจียงเต๋อชิงเงียบ ส่วนตนเดินเข้าไปในป่าเฝอยอย่างเชื่องช้าสองก้าว หากเขาฟังไม่ผิด เมื่อครู่คือเสียงของไปเร็น...

ไปเร็นที่อยู่กลางป่าเฝอยกำลังตั้งแนวลือคนผู้หนึ่งพลางลดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "ไม่เป็นไร...เราคงเกิดคิดอยากพูดคุยกับข้าสักสองประโยคขึ้นมา ข้ามีฐานะอันใดเขาย่อมรู้ชัด อยู่ดีๆ จะมาพัวพันกับข้าหาเรื่องใส่ตัวโดยใช้เหตุกระนั้นหรือ..."

"แต่ก่อนก็เคยได้ยินพ่อข้าพูด แม้รัชทายาทจะดูไร้พิษภัย แต่แท้จริงเป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมซ่อนเร้นลึกซึ้งคนหนึ่ง"

คนที่ไปเร็นจับไว้ด้านหลังให้ฉีเซียวและค้อมศีรษะเล็กน้อย ก่อนลดเสียงลงกำชับว่า "คนเช่นนี้พวกเรามาจลวงเกิน ต่อไปหลบเสียงสักหน่อยก็แล้วกัน พรุ่งนี้ข้าจะออกจากวังไปพบพวกเขา...ชื่อจื่อมีคำพูดใดต้องการฝากถึงพระชายาหรือไม่"

ดวงหน้าของไปเร็นต้องแสงจันทร์สีเงินยวงพาให้ยิ่งดงามหมดจด กระนั้นกลับเห็นเพียงแววตาเขาหม่นแสง ก่อนยิ้มขึ้นพลางส่ายศีรษะ "ไม่มี...ต่อไปไม่ต้องเอ่ยถึงข้าต่อหน้าท่านแม่ บัดนี้ข้ากลายเป็นเพียงหมางสังเวย* ตัวหนึ่ง ยามมีชีวิตอยู่จะได้กลับไปหลังหนานอีกหรือไม่ก็สุดรู้ เอยถึงข้าหน่อยลงประโยคหนึ่ง บางที่ท่านแม่อาจคิดถึงข้าหน่อยลงส่วนหนึ่ง...ต่อไปวันเวลายาวนาน หากท่านแม่ลืมข้าไปได้จะดีที่สุด..."

เสียงของคนผู้นั้นดังขึ้นเล็กน้อย เอยอย่างสุดจะขมกลืนว่า "ชื่อจื่ออย่าได้ดูแลตนเองเช่นนั้น วันหน้า...จะต้องมีโอกาสพบหน้า ชื่อจื่อดูแลตนเองอย่างดี พระชายาจึงจะคลายใจ"

ไปเร็นพยักหน้าอย่างอ่อนล้า "เจ้าวางใจ เพื่อท่านแม่กับพี่สาวข้าจะดูแลตนเองอย่างดี...เจ้าเกอ โชคดียังมีเจ้า..."

ฉีเซียวมุ่นคิ้วเล็กน้อย เดือนก่อนเขาเคยพลิกดูสมุดรายชื่อของกลุ่มชาว

* หมางสังเวย ในการเล่นหมากล้อมหมายถึงตัวหมากที่ลงเพื่อให้โดนฝ่ายตรงข้ามกินแลกกับผลประโยชน์หรือวัตถุประสงค์ที่ใหญ่กว่า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6473->